

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo: „Angeljček“

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. maja 1898.

Leto XXVIII.

Prvi maj.

Priromal je v dézel zaželeni dan,
 Naznánila nam ga je zora ognjena,
 Pozdravila vsa ga narava vzbujena,
 In solnce se vspelo čez hrib in ravan;
 Vse stvarstvo pod nebom vzdramljeno iz spanja
 Se majniku došlemu rádostno klanja.

Zdaj venkaj vse mlado in staro hiti;
 Prijazno jih praznična vabi narava,
 Nasproti dehti jim cvetličja vonjava,
 In ptic gostolenje jim srca vedri.
 Pomladni nam vzor, oj bodi pozdravljen,
 Najlepši dan v letu, oj bodi proslavljen!

Otroci Kraljice se te veselé,
 V pobožnosti srca k Mariji kipijo,
 Neštete ji pesmi v pozdrave donijo,
 Zaupno glasé se k Devici prošnjé:
 Narava se svatovsko je okrasila,
 Oj, naj bi še srca se nam prenovila!

M. Zemljič.

Vstal je . . .

(Spisal V.).

Dober streljaj doli od brezovške cerkve, že prav ob tržaški cesti je stala premožna Kopačeva hiša. Stari Kopač je ravnokar stopil iz hiše na vežni prag. Bil je zastaven, širokopleč mož, star okoli petdeset let ali nekaj čez. Izpod širokokrajnega klobuka so mu gledali črni lasje, vmes je bilo že tudi nekaj sivih. Na lepo okroglem obrazu se mu je poznalo, da se mu v življenju še ni godila baš sila. Vendar je bil njegov polni obraz danes nekam prepadel . . . bled . . .

Kopač je sédel na klopico pred hišo, z levico si je podprl glavo . . . —

„Oh, da mora tako-le priti . . . pa ravno meni! . . . Kdo bi prej mislil . . . kaj tacega? — Pa kaj hočem . . . že mora božja volja tako biti!“

V tem je stopil iz Kopačeve hiše sosed Jože, ki je imel onstran ceste svojo hišo. Ustavil se je na vežnih vratih pred Kopačem, ki ga sprva niti opazil ni.

„Nikar si tega preveč ne jemlji k srcu, Kopač, če ne ti še lahko škoduje!“ ga je ogovoril Jože. Šele sedaj se je Kopač po strani ozrl nanj in ga vprašal, kakor bi ne bil slišal prejšnjih besedij:

„Sedaj ste ga spravili v sobo, ne?“

„Smo ga, kakor težko. Saj si ne da dopovedati nobene stvari, bije okoli sebe, da ni skoro moči do njega. Pet nas je bilo pri njem, pa smo ga komaj ustrahovali, tako močan je sedaj.“

Za nekaj časa sta spet oba umolknila. —

„Boga zahvali, Jože!“ je pretrgal Kopač nadležni molk. „Boga zahvali, da se ti ni primerilo kaj tacega, kar se je meni sedaj! Kaj bo s fantom, kam hočem ž njim? Prav za nobeno rabo ne bo vse svoje življenje.“

„Morebiti se pa da še kaj pomagati. Veš, jaz sem že večkrat slišal in tudi bral, da je že marsikdo ozdravel, ki je prej popolnoma prišel ob pamet. Zato mislim, nikar še obupati nad fantom! Če je božja volja, bo znabiti še ozdravel.“

„Bog daj, da bi res! — Pa vendar, kaj naj storim sedaj ž njim? Ali naj ostane doma, da jih bo moralo vedno pet stati okoli njega in ga stražiti, da si ne stori kaj žalega?“

„To ti seveda nikakor ne kaže. Jaz mislim, da skoro ne kaže drugače, kakor da ga pelješ v Ljubljano . . . v bolnišnico.“

Na te besede je Kopač molčal nekaj časa, potem pa dejal:

„Saj prav praviš; drugače res ni mogoče, da bi kdaj ozdravel. Še danes ga bom potegnil v Ljubljano. Tam mi ga še ozdravijo, če pa ne . . . božja volja naj se zgodi!“

Kopač se je obrnil v stran, da bi skrtil solze, ki so mu silile v oči. Stopil je pod skedenj in na dvorišče potegnil čedno pobarvan voziček, ki ga je imel navadno le za v Ljubljano. Privzdignil mu je malo zadnji konec in z nogo pognal kolo, da bi spoznal, če je dovolj namazan ali ne.

„Precej pust je že; malo namazati ga bo skoro treba.“

„Čaj ti, ga bom pa jaz!“ se je ponudil Jože. „Ti pa fant se ta čas lahko napravita za v Ljubljano in se precej odpeljeta.“

„Saj res! Pa še nekaj bi te prosil, Jože. Če se moreš danes le količkaj odtrgati od dela, prisedi k nama na voz, da gremo vsi trije. Če bi namreč fant po poti uganjal kakšne sitnosti, da imam saj komu vajeti dati iz rok.“

„Lahko, saj danes tako ni ravno posebnega dela; ne zamudim pa tudi ne veliko, v dobrih dveh urah smo pa lahko nazaj.“

Kopač je šel v hišo preobleč se, Jože pa je urno namazal voziček in tudi stopil za njim v hišo.

Ne dolgo potem so prišli iz veže štirje možje. V sredi mej sabo so imeli postavnega, korenjaškega fanta, ki je imel roke na lahno zvezane z vrvico. V obraz je bil videti zabuhel in napet, lica in nos je imel višnjev, oči izbuljene, plašno, topo je gledal okoli sebe Kopač in njegova žena sta spravljala na voz svojega — norega sina. Nekaj časa se niti zmenil ni za to, brezumno je gledal sedaj jednega sedaj družega. Na zadnje pa, ko je videl, da ne more uteči, se je vendarle dal pogovoriti in je stopil na voz. K njemu sta sedla na desno oče, na levo pa Jože. Mati je še pristopila k vozu in prijela sina za roko.

„No, Tone, roko mi boš vsaj še dal! Tone, slišiš? — Z Bogom! Pa kmalu se kaj pozdravi! — Slišiš, Tone? . . .“

Toda Tone se ni zmenil za mater, pogledal jo je po strani topo, brezumno, pa se takoj obrnil v stran. Mati je segla po predpasniku, zakrila obraz . . . zajokala glasno . . . in šla v hišo.

Vsi so molčé gledali v tla . . .

Kopač je nategnil vajeti, udaril po konju in oddirjal z dvorišča.

Voziček je na lahno drdral po tržaški cesti proti Ljubljani. Oni trije na vozu pa so skoro ves čas molčali.

Ko so bili že blizu Ljubljane, je Jože vendar-le pretrgal nadležni molk. Kakor bi se hipoma vzdramil iz zamisljenosti, je vprašal Kopača:

„I, ti, kaj misliš, Kopač, kaj ga je neki tako prevzelo, da se mu je zmešala pamet?“

„Žganje, žganje ga je tako zdelalo, nič družega ne!“ je dejal Kopač. „Zakaj je bil pa prej zmirom pameten, dokler ga je pil le za potrebo.“

„Tisto bo najbrž, tisto. Saj se mu pa tudi že na obrazu pozna. Le poglej ga v obraz, kakšen je: zabuhel, — otekel, — napet! Pa kje se ga je vendar tako navadil? Kar tako ga menda ni začel piti, saj prej ga nisi z lepa videl pijanega.“

„Tukaj ga je nekaj dobil, tam nekaj, pa ga je bilo kmalu preveč. Še največ prilike pa mu je dato to, da je hodil vso letošnjo zimo sam delat gori v Hosto. Ker namreč letos ni bilo ravno hude zime — snega ni bilo skoro nič —, zato sem mislil, da ne bi bilo prenapačno, če bi se v Hosti tako-le čez zimo pripravilo za jedno njivo. Zato sem rekel fantu — Tonetu, da naj, kadar ne bo ravno posebnega dela doma, vzame rovnico in kramp, pa naj gre v Hosto prekopavat zemljo in trebit šture. In res, spočetka ga

ni nič kaj veselilo, ker je bil zmirom sam gori, kar nakrat pa ga je prijelo neko veselje, da sam nisem vedel, zakaj. Čeprav je bilo doma večkrat še dovolj dela, pa je že zavil okoli vogla z rovnico in krampom na rami proti Hosti. Domov je pa tudi navadno prihajal šele po noči, večkrat ga je bilo treba celo čakati z večerjo. Primerilo se je pa tudi, da ga še k večerji ni bilo in da se je celo noč klatil Bog ve kje. Pa tudi sam se je ves izpremenil od takrat, nič več ni bil oni resni, modri fant, kakor prej. Postal je zgovoren, blebetav, vsak dan se mi je zdel bolj otročji. Dostikrat se mu je zvečer na govorjenju poznalo, da ga ima malo preveč. Vse to se mi je na zadnje že vendar čudno zdelo. Res da me je ona zmirom silila, da naj vendar kdaj grem pogledat za fantom, kaj dela v Hosti, pa se mi je zdelo nepotrebno, češ, če je bil do svojega petindvajsetega leta pameten in pošten, bo vsaj še tudi za naprej. Pa sem včasih mimogrede poprašal, kam kaj zahaja zvečer. In kaj sem zvedel? — Izvohal je tisto beznico gori v Hosti . . . pri Marjani, ki žganje toči, saj vem, da jo poznaš. Vidiš, ne da bi delal, tičal je v tej zanemarjeni brezbožni bajti. Naprej pa . . . kaj bi ti pravil, saj veš, kam privede slaba družina . . .

Tako sem se na svojo veliko žalost prepričal, da ga je mati bolje poznala nego jaz. Zato sem neko popoldne na njeno prigovarjanje zavil za njim proti Hosti, pa sem ga namesto pri delu dobil v bajti pri Marjani. Že takrat mi je domov gredé klatil take neumnosti, da ni bilo za nikamor. Precej sem vedel, da sem veliko prepozno šel ponj. Še dvakrat mi je potem ušel k Marjani, pa se vselej vrnil vinjen in že popolnoma brez uma. Seveda si ga nisem več upal pustiti samega, v strahu, da si ne bi storil kaj žalega. Pa bilo je vedno hujše in hujše, tako da mi res že ni kazalo drugače, kakor da ga sedaj peljem v Ljubljano. Vidiš, Jože, večja nesreča me skoro ni mogla zadeti kakor me je, saj sem do malega sam kriv, da sem na tak način zgubil sina . . . jedinca.“

Kopač je umolknil, povetil je glavo, po raskavem licu pa mu je prilezla debela solza. . . .

„Res, škoda fanta!“ je pristavil Jože sočutno. „Prej tako moder in pameten fant, sedaj pa tak!“

Zopet sta oba umolknila in zrla pred-se . . .

Tone pa, ki je ves čas molčal, kakor ne bi nič razumel pogovora, je nakrat poskočil na vozu, se na ves glas zakrohotal divje . . . grozno . . .

„Ha, ha, ha! — Marijana — ti pa znaš, ti!“

Kopač in Jože sta ga naglo zagrabila vsaki za jedno roko in ga potisnila nazaj na sedež. Na usta sta mu pritislila robec, da ni mogel več upiti.

„Poženi, Jože, poženi, da bomo prej skozi mesto! Nategni vajeti, nikar jim ne prizanašaj!“

„Hi! Pram! Bje! No — kaj misliš, da te bom prosil! — Nam se mudi.“ Voznik je švrknil po konju, da je odskočil v stran. Voziček je naglo zdrknil skozi mesto in se ustavil pred bolnišnico.

„Kar doli stopi, Kopač, ter jim pojdi povedat, da smo ga pripeljali! Fanta bom že jaz varoval“, je dejal Jože.

Kopač je stopil v veži pred vrata pisarne, klobuk je stisnil pod pasho, se odkašljal in potrkal.

„No, oče, kaj bote pa vi povedali?“ je vprašal s ponižnim pozdravom vstopivšega Kopača gospod prijaznega obraza, z dolgo, črno brado.

„Nič veselega, gospod.“

„Kaj tacega?“ — Gospod je pokazal Kopaču stol, češ, naj sede. — „Ali ste sami bolni? ali imate bolnika s seboj?“

„S seboj ga imam . . . gospod . . . veste, pa ne na telesu bolnega, ampak na duhu.“

„A tako? — Kako pa je prišlo do tega? Ali je bolnik še mlad?“

Kopač mu je nato pripovedoval o svojem sinu. Težko, silno težko mu je šla beseda iz ust; večkrat je celó prenehala . . . Gospod pa je med tem nekaj zapisoval v debelo knjigo in tolažil očeta, da se še dá bolniku pomagati, da mu bo sčasoma že še prešlo itd.

„Sedaj pa le pojdite ponj in ga notri pripeljite!“ je naposled dejal gospod Kopaču. Ta je stopil vèn in oba z Jožetom sta pripeljala v vežo Toneta, ki je plašno gledal okoli sebe.

„Kam pa bomo ž njim?“ je vprašal Kopač usmiljeno sestro, ki jih je že čakala v veži.

„Kar za menoj pojdite!“ In šli so v prvo nadstropje na konec dolgega hodnika, kjer jim je sestra odprla majhno, ozko sobico in rekla: „Tu notri bo nocoj. — Roke mu le kar odvežite, nič se ni treba bati!“

Kopač je segel v žep po nož ter ž njim prerezal Tonetu vrvico na roki in zopet oboje vtaknil v žep.

„No, Tone, sedaj boš pa ostal tukaj sam, jaz moram domov . . . Pa kmalu se kaj pozdravi! . . . No, Tone, pa z Bogom!“

Oče mu je molel roko v slovo, sin pa se ni zmenil za to, debelo ga je pogledal in se ozrl skozi okno na vrt. Kopač je globoko vzdihnil, se obrnil in šel . . .

V pisarni so mu še povedali, da naj pride čez dober mesec vprašat, do takrat da se bo bolezen že na boljše obrnila ali pa — bo ostala.

Težkega srca je sedel na voz k Jožetu, in pognala sta izpred bolnišnice. Nazaj gredé nista veliko govorila, molčala sta skoro vso pot. Le ko sta prišla na odprto ljubljansko polje, kjer je že vse poganjalo in zelenelo, je Jože z bičem pokazal po obcestnih njivah in dejal zamišljenemu Kopaču:

„Glej, kako ozimina lepo kaže!“

„Saj je pa tudi gorko, skoro kakor o sv. Jakobu. Snega že po najvišjih gorah ni več videti.“

„Letos se je pomlad kmalu začela, zato bo letos še dobra letina.“

„Morebiti. Saj nekaj let sem tako ni nobena letina nič prida.“

„Letos bo pa, boš videl! Že večkrat sem se prepričal, da je resnično tisto: če se pust na solncu greje, letina se mej dobre šteje.“

„Bog daj, da bi bilo res!“

„In nato sta zopet oba molčala ves čas, prav do doma.“

(Konec prihodnjič.)

Bogastvo in beda.

(Povest. — Spisal E. Lampe.)

I.

Bilo je v postu, ko je ravno pomlad raztopila zimski sneg in led. V mestu T. je solnce pregnalo zjutraj težke megle, da so se dvignile nad mesto in pustile, da je solnce pogledalo skozi okno v visoko hišo najlepše ulice. Videlo je lepo opravljeno, majhno sobico, na postelji pa je še ležal Staničev Milček, deček cvetočih lic. Solnce mu je posijalo ravno v obraz in ga vzdramilo. Nevoljno se je obrnil v stran, rad bi bil spal še naprej.

Res se navadno Milčku ni mudilo vstajati. Bil je sin bogatega tvorničarja, gospoda Staniča. Njegov oče je imel tvornico-predilnico, to je velikansko hišo, v kateri je delalo na tisoče delavcev pri železnih strojih ali mašinah. Gospod Stanič je bil redkokdaj doma, ker je veliko potoval po velikih trgovinskih mestih; zato ni mogel dobro nadzorovati, kaj počenja njegov Milček. Pa to je bilo slabo za dečka. Ko je bil še majhen, izgubil je mater, in sedaj ga je vzgojevala postarna teta, katera mu je dovolila vse, karkoli je hotel.

Ravnokar so se rahlo odprla vrata in teta Roza vstopi. Ko ga zagleda še na postelji, vsklikne: „Ali še nisi vstal? Kdaj sem te že klicala!“ Milček bi bil rad preslišal te besede, pa ni šlo. „Sedaj pa le hitro!“ prigovarjala je teta Roza.

„Samo še malo me pustite“, rekel je počasi Milček.

Pa danes ni pomagalo nič. „Ali si pozabil, kaj te čaka danes? Hitro se opravi, zajutrek je pripravljen, potem pa hitro pojdi k gospodu župniku! Pomisli, oče pridejo te dni domov, kaj bodo rekli, če boš tako len?“

Ko je Milček to slišal, zresnil se mu je obraz, skočil je s postelje in se opravi. Nič ni bil prav vesel. Na obrazu se mu je poznala skrb. Pa saj je vedel, zakaj!

Bil je na ta dan poklican k gospodu župniku, da ga izpraša krščanski nauk za prvo sv. obhajilo. Že davnaj bi bil moral prejeti Milček prvo sveto obhajilo, ko bi bil hodil z drugimi otroci v šolo. Pa imel je domačega učitelja, kateri ga je sicer naučil navadnih predmetov, kolikor se je dalo, pa v krščanskem nauku je bil Milček tako zaostal, de ga gospod župnik ni pustil k prvemu svetemu obhajilu.

Sedaj pa mora k izkušnji! Kaka skrb!

Ko je bil ves pripravljen, odprl je knjigo in pogledal še jedenkrat noter. Pa čim dalje je gledal, bolj ga je skrbelo. „O, zakaj se nisem bolj učil tega“, dejal si je na tihem, in notranji glas mu je rekel: „Milček, slabo bo šlo!“

S težkim srcem se je odpravil. Pa ko je stopil na cesto, povrnil se mu je ponos. Bil je prav prevzeten dečko, ravno zato, ker se mu je godilo predobro.

Mimo njega je hitelo več revno, pa snažno oblečenih dečkov. Še ognil se jim ni, ampak ošabno je korakal svojo pot, da so morali oni s pota

stopiti. Poznal jih je; bili so dečki, kateri so delali v tvornici njegovega očeta. Milček je mislil, da je Bog vé koliko več od siromakov. Oni so pa hiteli tiho dalje, ko so Milčka spodobno pozdravili; saj so vedeli, da so odvisni od njegovega očeta.

Ko je Milček tako prekorakal nekaj ulic, vstopil je v župnišče. Pred vratmi mu je postalo tesno. Kar stiskalo ga je nekaj v grlu in sapa mu je pošla. Pa vendar je potrkal in vstopil v sobo.

Kako se začudi, ko vidi takoj one dečke! Tudi oni so prišli k izpraševanju. Bili so sicer že pri sv. obhajilu, vendar jih je poklical gospod župuik, da se prepriča, če še poznajo svoje verske dolžnosti sedaj, ko so pri delu in prosti šole.

„Prav, da si prišel“, dé gospod župnik in migne Milčku, da naj stopi mej druge dečke. Milčku se je to sicer mučno zdelo, vendar sluša le. Začelo se je izpraševanje. Milček je kar strmel, kako vrlo so odgovarjali ti zaničevani dečki; spoznal je, da jim ne bo kos. Zlasti Murnikov Tonček, ki je stal poleg njega, odgovarjal je hitro in dobro.

„Sedaj pa povej ti, Milko Stanič, kaj si se naučil“, reče gospod, ko pride vrsta nanj.

Pa Milček ni mogel povedati kar ničesar. Vse se mu je vrtelo pred očmi, ko je iskal besed, pa ni šlo. Zazdelo se mu je, da je v njegovi glavi čudno pusto in prazno.

„No, Tonček, boš pa ti to povedal“, rekel je gospod, ko Milčku ni šlo. In Tončku je tekla beseda, da ga je bilo veselje poslušati.

Prišla je vrsta na Milčka drugič, tretjič, pa vedno je bilo tako. Gospod je malo pomagal; ko pa le ni šlo, rekel je: „No, Tonček, boš pa ti to povedal, saj znaš, kaj ne?“ „In Milčka je kar rdečica oblivala, ko jo videl, kako dobro zna ta. — Tu je stal ponosni Milček sredi sobe, gledal v tla in se kar tresel od sramú in jeze. Drugi dečki so se pa tiho smehljali, češ, ali ga vidite prevzetnega gospodiča? Nič ne zna, prav nič!“

Konec tega je bil, da je gospod župnik pokaral Milčka, in ga ni pustil še k prvemu sv. obhajilu, dasi je bil že dvanajst let star.

To je prisopel Milček ta dan hud domov! Šele, ko je stopil v domačo vežo, ustavil se je. Hipoma ga je minula jeza. Kaj bodo rekli doma?

Počasi, počasi je stopal po stopnicah; vsak korak mu je bil težak in mučen. Tiho se je zmuznil v svojo sobico in si mislil: Skril se bom in ne bom rekel ničesar, morda pozabijo. Pa kmalu so izvedeli, da je Milček doma. Kmalu pride teta.

„No, kako je bilo?“ vpraša.

Milček molči. Teti se je takoj zdelo, kako da je, zato vpraša bolj tiho:

„Ali so bili hudi s teboj?“

„Oj, hudi, hudi!“ tožil je Milček in debele solze so se mu udrle. Kar odleglo mu je, ko je izgovoril prvo besedo, in jokaje je pravil, da so ga vedno tako vprašali, da ni mogel znati, pa bi bil znal, ko bi ga bili vprašali drugače, in da so se mu drugi smejali, in da on ni kriv in ni, če se je ponesrečilo.

O, ko bi bil doma gospod Stanič, ta bi bil Milčka kaznoval po pravici, pa teta ga je le milovala. Sčasoma so se mu solze posušile in smuknil je v kuhinjo, kjer je svojo žalost zadušil z debelim kosom pogače.

Mi pa, ki sodimo pravično in pošteno, rekli bi, da je Milček zaslužil ta dan brezovko ne le zaradi lenobe, ampak tudi zaradi prevzetnosti.

(Dalje prihodnjič.)

V z d i h.

Rasti mi, rasti, travica,
Trava zelena ti,
Bolna je moja glavica,
V srcu radosti ni.

Zemlja, oj zemlja rodna ti,
Kakor od jablane cvet
Jaz sem od tebe ločil se,
Moral sem v tuji svet.

Težko živeti je, težko brez
Vernih tovarišev,
Težko trpeti je daleč od
Bratov, od starišev.

Kadar utrujen po cesti greš,
Nihče ne vpraša te: „kam?“
Sredi vrveče množice
Čutiš najbolj, kak si sam.

Smiljan Smiljanič.

Sreča mladinskih let.

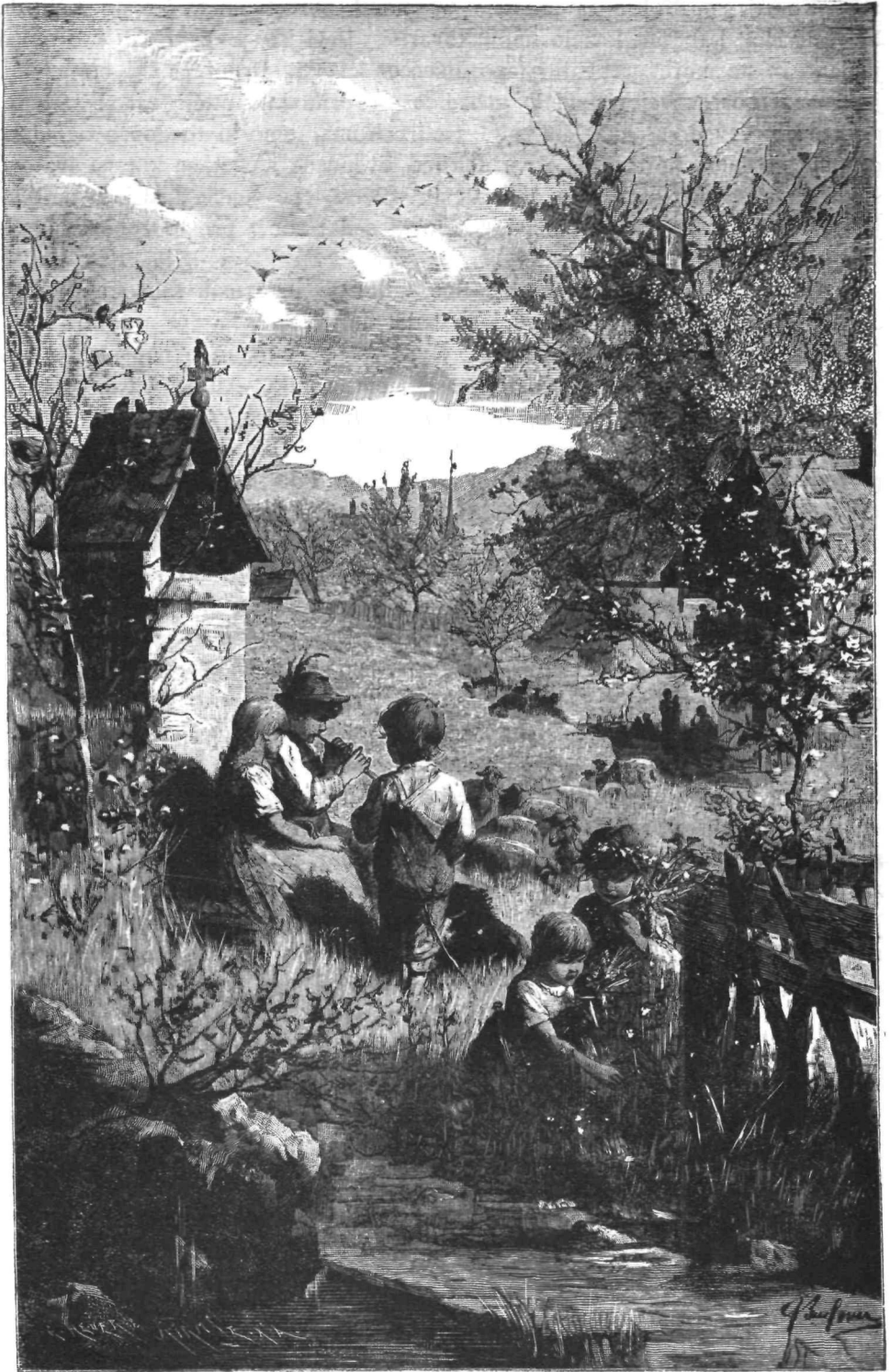
(Piše Fr. Kralj.)

V. Cvet med cvetjem.

Prazne besede bi govoril, ako bi vam hotel opisavati lepoto in krasoto veselega majnika. Motna bi tudi bila moja slika, ker gledate dan za dnem resnično sliko lepe pomladi v naravi. Kako ste želeli, da bi izginil ta nadležni sneg, da bi se odela zemlja s pisanim odelom, da bi znova prileteli ptički iz južnih dalj in vas razveseljevali, da bi mogli zopet iz mračnih sob v prosti svet! Vsega tega ste si želeli in vse to ste v obilni meri dosegli. Zatorej le hitite v naravo, občudujte jo, hvalite Stvarnika, ki jo je zaradi vas ustvaril, in veselite se! Da, le veselite se; saj govori sveto pismo: „Veselo srce obraz vedri, dušna žalost srce podira.“ (Preg. 15, 13.)

Torej pojdemo v prosto naravo, da jo skupaj ogledamo, ker več očij več vidi! Pri tem pa bomo razmišljali o četvernem majniku: o majniku v naravi, majniku našega življenja, majniku, ki je posvečen Mariji, in nebeškem majniku. Tako bomo dušno in čutno delo združili, kar je najbolje.

1. Majnik v prírodi! Svetlo solnce je razgnalo in razpršilo lahne meglice, ki so se vzdigale nad vasjo, in nebo je postalo jasno kot ribje oko. Prijetno nas greje, zato moji mali spremljevalci ne marajo več za suknjice, ki so jim po zimi tako dobro služile. Kar goloroki hočejo biti, ker se tako boljše počutijo.

Komaj smo dobro na prostem, bi moral človek imeti že sto očíj, da bi vse videl, kar mi kažejo moji tovariši. Prvi se je zagledal v cvetočo jablano in ne more prehvaliti lepo dišečega cvetja. Drugi pa, ki bolje vidi, je zapazil gori v vejevju malo gnezdice, za prihodnji ptičji zarod. Glejte, glejte, skorčev dom! kaže in vpije tretji. Komaj smo si to dobro ogledali, priskačejo nam naproti sosedove deklice, ovenčane s cvetjem kot na svatovščini. Tam pri potoku so jih natrgale in spletle lepe vence. Led je izginil, ki je pokrival in uklepal lahkoživi potok, in sedaj zopet prosto žubori in napaja oživiljajoč cvetlice.

Tudi nam so dale pridne deklice kalužnic in družih raznobojnih rož, da si jih pripnemo na prsi. Sedaj pa hajdi dalje!

No, pastir je pridnejši od nas. Ovce so se malone že napasle, in nas začudeno pogledujejo kot neznance na bujnem pašniku. Ali ne vidite pastirja, kako zamišljeno piska na preprosto piščal? Iz muževe vrbove veje si jo je urezal, pa mu izvrstno poje, vsaj njemu se tako zdí. Še mi si naredimo vsak po jedno, da bomo vsaj znali, kako se piščalka dela! Sedaj pa le zapiščimo vsi na jedenkrat! To pa je bila že tako huda godba, da so prišli še sosedova mati z jedincem v naročju pogledat, koliko nas je, ker delamo tak hrup.

Sedaj se pa napotimo do onega znamenja, da položimo vence Mariji v dar. Dotlej pa razmišljajmo o drugem majniku.

2. Majnik — mladost našega življenja. Temu spisku sem dal naslov „cvet med cvetjem“. In ta cvet med cvetjem v naravi ste vi, moji mladi prijatelji! Vse brstí, vse klije, vse cvete in raste v naravi; tako tudi vi. Jasni vaši obrazi pričajo, da imate še tudi brezskrbno srce. Brez težav, brez truda vam potekajo lahno dnevi kot srebrni valčki potoka. Vaše srce in duša je še lepa kot najlepše cvetlice, vaše oči sevajo tako prijazno in zorno kot solnce v najlepšem pomladnem jutru. A bodite prepričani, da pridejo tudi za vas znojni dnevi poletja, in zato se že sedaj pripravljajte z vso vnemo za poznejše življenje. Učite se radi, kar vam drugi rekó, kajti pomnimo besede modrega Siraha (6, 18.): „Sin! z mladega sprejemaj uk in našel boš modrost do sivih las!“ Torej vaš cvet naj obrodi v poznejših letih stoterni sad! Sedaj pa:

Še nam mlada lica rdé,
Jasne še oči goré;
Saj praznujemo sedaj
Svojega življenja maj.

A dospeli smo do kapelice. Ovenčajmo Marijin kip in dodajmo nekaj besedij o šmarnicah.

3. Majnik — Marijin mesec. Gotovo smo mi vsi srčno udani naši nebeški Kraljici. Saj pa je tudi ona naša najboljša mati in priprošnjica pri Bogu. Zato je lepo, da so posvetili najlepši mesec najlepši Kraljici nebes in zemlje.

Šmarnice so se pričele najprvo v Rimu, v začetku našega stoletja. Odtod so se jele širiti po vesoljnem katoliškem svetu. Okrog leta 1855. so se uvele tudi po Slovenskem. In sedaj ni skoro duhovnije, kjer bi se ne

častila Marija ta mesec. Ime „šmarnice“ je dal tej pobožnosti blagi Janez Volčič, ki je tako-le zapel:

Šmarnice — one so moje cvetlice,
Teh si bom v šopek prelepi nabral:
Ne za-se! — k časti Marije Device —
Njena podoba so — njej jih bom dal,

Doslej se je že izdalo v teh štiridesetih letih nad trideset knjižic, majnični Kraljici v čast. Tudi vi si naredite ta mesec domači oltarček, krasite ga z lepimi cvetkami in častite Marijo, to rožo duhovno! Kako lepo se vam bo podalo, ako bote verni Marijini otroci. Tudi Marija ne bo svojih otrok pozabila in vas bo obilno poplačala. Torej krepko in vstrajno!

4. Nebeški majnik. A vendar je vsa ta krasna narava, to milo poletje, to jasno nebo le motna podoba one nebeške domovine, ki je nad zvezdami. Tam gori bo cvela večna pomlad, vladal bo večni majnik. Krasno opisuje to nebeško domovino sv. Janez v skrivnem razodenju (21. poglavje 1. in sledeče): „In sem videl novo nebo in novo zemljo. Zakaj prvo nebo in prva zemlja je prešla . . . In Bog bo obrisal vse solze od njih očij, in smrti ne bo več; tudi ne bo več ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečine, ker prejšnje je minilo.“

Majnik tudi ne trpi večno. Pomlad pride, a kmalu tudi odide. Drevje in cvetje cvete, a kmalu se bo cvetje osulo in ovenelo; ptički pojejo, a kmalu nas bodo zapustili; nebeška pomlad pa bo večno trajala. Zatorej se radi spominjajmo v tem cvetnem mesecu na majnik, ki je v nebesih.

Tako smo na svojem majničnem izprehodu kratko obravnavali nekaj točk. Kratko, pravim, ker za obširno razmišljanje bi komaj zadostovala cela knjiga. Sklenem pa: Veselite se, moji mladi znanci, dokler ste nedolžni, ali kakor velí sv. Pavel: „Veselite se vselej v Gospodu!“ (Filip. 4, 4.)

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XLII.

Pri mestu Greč so prinesli sv. Frančišku mladega zajčka, ki se je bil ravnokar ujel v nastavljene zanjke. Ko ga svetnik ugleda, se mu zasmili, in mu reče: „Bratec zajček, pridi k meni; kako pa, da si se dal premotiti zanjkam?“ Ko so pa postavili živalico na tla, da bi bila lahko zbežala, vspne se po vabečem svetniku in se mu skrije v naročje, kjer jo prijazno neguje in božika. Potem še resno opominja zajčka, naj se nikar nič več ne dá vjeti. in ga postavi na tla, da naj zbeží, kamor hoče. Pa kolikorkrat to stori, vselej se zopet zajček vspne po njem, češ, naj bi

ga vzel v naročje, da je slednjič primoran ukazati, naj ga siloma odnesó v gozd. Jdnake reči so se pri njem večkrat ponavljale. Če mu je kdo podaril živega zajca, se ga ni mogel drugače iznebiti, kakor da ga je dal odnesti na polje ali v gozd.

XLIII.

Pri jezeru Rieti je ribič podaril sv. Frančišku živega povodnega ptiča. Svetnik ga nekaj časa drži v roki, potem ga pa opiminja, naj odleti; toda zaman. Sedaj Frančišek povzdigne oči proti nebu ter ostane, kakor se mu je premnogokrat zgodilo, več nego jedno uro zamaknjen v molitvi. Nato zapové ptičku, ki je bil ves čas miren na njegovih roki, da naj odleti in slaví Boga, ter ga blagoslovi. Šele sedaj zafrfoče ptiček in odleti. — Na istem jezeru so mu ponudili veliko ribo, katero so bili ujeli. Svetnik jo vsprejme, pa jo zopet izpusti v vodo. Riba pa ostane na mestu in se pred njim igra v jezeru, kakor da bi se ne mogla posloviti od njega. Šele ko jo sveti mož blagoslovi in odslovi, zgine pod vodo.

Prvič z doma.

(Slika. Spisal — c—.)

Petelin naznani belo jutro. Tam na daljnem modrem obnebjú se pojavi prvi svit. Vse še počiva, čuje se le šumenje lističev, katere pregiblje na drevesih lahen vetrič sem ter tja.

V mali, na pol podrti koči konec vasi brli svetilka. Njeni slabi žarki se razlivajo po sobi, katere oprava priča, da se lastnik ne meni mnogo za snago. Ob stari odprti skrinji stoji moška postava in se oblači. Kdo je neki vstal tako zgodaj? Saj je vendar danes delavnik, pa oblači praznično obleko!

To je stari Zabukovec, ki se je namenil obiskati sina v Ljubljani. Saj ga že več let ni videl. Že kakih pet let je preteklo, kar je odšel v stolno mesto iskat dela. Doma z očetom ni imel kaj početi, ker mu je mati umrla že v zgodnji mladosti. Premožnja ni bilo, s kojim bi se preživila oče in sin, zato je slednji odšel s trebuhom za kruhom. Oče je ostal sam; živež si je znal skuhati in tako se je preživil. Med tednom je prislužil kako petico, za katero si je v nedeljo popoldne privoščil mal priboljšek.

Pred nekaj dnevi pa je prejel starec od sina pismo, v katerem ga pozivlje k sebi, rekoč, da si je nahrnil nekaj denarja in da ga sedaj lahko preživi. Zabukovec se ni odločil ostati pri sinu, ampak hotel je videti stolno mesto, o katerem je slišal že toliko lepega, a videl še nič. Tudi sina bi bil videl rad še jedenkrat pred smrtjo. Zato ga je sklenil obiskati, a potem se vrniti zopet v rodno kočó.

Zabukovčevo stanovanje je bilo nekako divje. Velika zelena peč je zavzemala skoro polovico sobe; od črvov razjedena miza že ni bila omita najbrže, kar so odnesli rajncó ženo na pokopališče.

Starec je opravljen. Sedaj stopi na vežni prag in pogleda v nebo, bode li lepo vreme ali ne. Le tu in tam zakriva nebo majhen oblak. In ker ni mogel za gotovo sklepati, da bi bilo lepo vreme, vzame, stopivši v sobo, iz skrinje velik rudeč dežnik; potem odide proti bližnjemu kolodvoru, da se odpelje v mesto.

Ravno prispe na postajo, ko pridrdra od nasprotne strani vlak na kolodvor. Zabukovec se še ni nikdar vozil po železnici, zato skoči kar čez ograjo pri kolodvoru. Ondi stoječi stražnik ga niti ne opazi, ker je bilo še precej temno. Bilo ni torej nikake zapreke, in Zabukovec je kmalu pri železnici.

Hitro stopi v prvi voz, do kojega vrat je najpreje prišel. Čudno se mu zdi, ko najedenkrat vidi krog sebe same gosposke ljudi, ki ga začudeno ogledujejo. Prišel je v drugi razred, ker niti sanjal ni, kako je vlak razdeljen. Poleg sebe postavi dežnik; v tem zažvižga hlapon, in vlak oddrči s kolodvora. Zabukovec bi bil skoro padel s klopi, da se ni ujel na svojega sopotnika, a dežnik se je zvrnil po tleh.

Sedaj se odpró vrata, in v voz stopi železnični sprevodnik ter zahteva od Zabukovca vožnji listek. A ta ga debelo in začudeno gleda, češ, kaj mu neki hoče. A kmalu s strahom sliši od sprevodnika, da mora plačati kazen.

„Koliko pa?“ vpraša Zabukovec, kateremu je od strahu pot zmočil čelo.

„Kam pa se peljete?“

„V Ljubljano.“

Krohhot udari starcu na ušesa.

„Vi se peljete ravno v nasprotno stran.“

„Ka—aj!“ začudi se starec.

„Ta vlak prihaja iz Ljubljane.“

Mož ni vedel, kaj mu je storiti. Sopotovalci se sujejo s komolci in posmehujejo ubogemu starcu, kateri se še le vzdrami, ko mu pove sprevodnik, koliko kazni mora plačati do prihodnje postaje, na kateri lahko izstopi. Zabukovec se hoče pogajati, a kmalo vidi, da tu pogajanje nič ne koristi. Slednjič privleče iz žepa ogromni robec in razveže ogel, v katerem je imel zavezano vse svoje premoženje razun kočice v rodni vasi. Ko dobi sprevodnik zahtevano svoto, zapusti ubozega starca, kateremu ni ostalo mnogo denarja po plačani kazni.

Hlapon zažvižga in obstoji na postaji. Zabukovec izstopi in opazi, da se je v tem že zdanilo. V vozu je bil namreč tako zamišljen, da ni tega opazil. — Pred seboj je imel prijazno mestece.

Med tem se je zbrala na nebu množica oblakov. Zabukovec vidi, da vtegne biti kmalu dež; zato se spomni, da je vzel od doma dežnik. In sedaj ga nima. Kje ga je vendar pustil? Gotovo ne drugje, kakor v železničnem vozu. Takoj odhiti nazaj na kolodvor, a vlak je že odpihal dalje.

Kaj je hotel storiti? Šel bi najraje domov, pa glej, prve deževne kaplje so jele padati in slednjič se ulije ploha. Zabukovec noče ostati na dežju in odide v „restavracijo“ na kolodvoru, kjer ostane — seveda ne brez jedi in pijače — dokler dež ne preneha. Sedaj pokliče natararico, da plača račun.

Toda — o joj! Zabukovcu ni ostalo na vlaku toliko denarja, da bi plačal jed in pijačo. Kaj hoče storiti?

A predno se dobro zave, stoji pred njim redar, ki zahteva, da naj plača. A ker starec tega ne stori, odpelje ga v zapor.

Lasje se ježijo Zabukovcu v ječi. Kaj mu je bilo vsega tega treba? Kako je mogel biti tako bedast, da je brez pomisleka skočil v železnični voz, da je moral potem plačati kazen. In kako je mogel biti tako pozabljiv, da je pustil dežnik v železničnem vozu, vsled česar je šel v krčmo, ki ga je pripravila v zapor?

* * *

Dolga se je zdela starcu noč v zaporu. A končno vendar prisvetijo skozi okno temnice solnčni žarki.

Vrata se odpró in v ječo stopi isti redar, kateri ga je pripeljal prejšnji dan tu sem. Odpelje ga pred sodnika. — Kaj bo? Mogoče, da ga celo za več časa zapró. Take in jednake misli so rojile Zabukovcu po glavi. V strašnih skrbeh je bil.

A vendar ni bilo tako hudo, kot je mislil stari mož. Sodnik ga je natančno popraševal po njegovih domačih okoliščinah, potem pa nekaj rekel redarju v jeziku, ki je bil Zabukovcu popolnoma neznan.

Redar ga zopet odpelje v temnico, v katero se zopet vrne ob kakih treh popoldne. Ta čas se je zdel jetniku silno dolg; sedaj ga je zopet obšla skrb, kaj bode, ker ima že v tretje opraviti s tem sitnim redarjem.

A sedaj ga ni odpeljal k sodniku, ampak na kolodvor, od koder sta se peljala na postajo, kjer je prejšnji dan starec ravnal tako nespametno. Od tod pa odideta v vas, kjer je bil starec doma, in tukaj pusti redar bivšega jetnika pri županu, od koder je smel prosto oditi, kamor mu ljubo.

Ko pride na svoj dom, je bila že skoro noč. Hitro si je skuhal nekaj malega, potem pa takoj odšel v posteljo, kjer je po tolikem trudu zopet sladko in brez skrbi zaspal.

Dolgo si je še zapomnil Zabukovec, kaj je prestal vsled svoje nepremišljenosti, ko je hodil v mesto. Sklenil je doma ostati za vselej. Ako ga hoče sin videti, naj on pride domov. Sam ima dosti z jednim potovanjem. Spoznal pa je, kako prav pravi pregovor:

„Ljubo doma, kdor ga ima.“

Listje in cvetje.

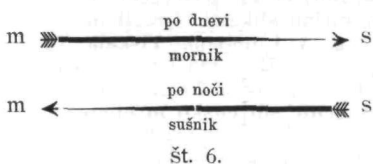
Opazujmo naravo!

I. Vetrovi.

d) Perijodni vetrovi.

Perijodni vetrovi so taki, kateri se menjavajo z dnem in nočjo, ali z letnim časom. Najiminitnejši so: mornik in sušnik, pa monsún.

Mornik in sušnik nastajata le ob morju in velikih vodah. Vzrok jima je tak-le: Po dnevi se zemlja hitreje razgreje in hitreje izžariva vsprejeto toploto nego voda v bližini; toraj je nad zemljo zrak že gorak, ko je nad vodo še hladen ali mrzel. To pa nam je že znano, da veter piše od mrzle strani proti gorki. Toraj imajo ljudje ob morskih obalah vsak dan po dnevi mornik, t. j. prijeten veter, ki pihlja od morja proti suhi zemlji. Po solnčnem zahodu pa se iz istega vzroka zemlja in zrak nad njo hitreje izhladi nego voda in zrak nad vodo; zato prične zvečer pihljati veter nasprotno od suhega tje čez morje. Sličica št. 6. nam to razjasni: *m* naj vam pomeni morje, *s* pa suho; po-dnevi je

mornik, zvečer pa se prične sušnik. Ta dvojni veter je vzrok, da so v vroči dōbi jutra in večeri tako prijetni v bližini velikih vodā.

Kar je noč in dan za mornik in sušnik, to je poletje in zima za takozvani monsún. Po Indiji, Perziji, Arabiji in po bližnjem indijskem morju piše po leti jugozahodni monsún, po zimi pa severovzhodni

monsún; zakaj po leti je ocejan (morje) hladnejši nego vroča južna Azija, toraj ima zrak svoj tok od hladnega morja proti vroči zemlji; na ta način nastane jug, ki se pa vsled zemeljskega vrtenja sprevrže v jugozahod. Po zimi je pa tam zemlja hladnejša nego morje, zato nastane zračni tok od Azije proti morju, t. j. sever, kateri pa se vsled vrtenja zemlje izpremeni v severovzhod. Jednaki vetrovi se nahajajo še drugod.

Mej perijodne vetrove se šteje še večernik in jutranjik v nekaterih dolinah, ki imata pa svoje posebne vzroke.

Zastavica.

(Priobčil Lucijan.)

Hujše grize kot zverina,
Bolj je bridka in nevarna
Kakor mečeva ostrina,
Kakor borba previharna —

Vse premaga, vse obvlada,
Vsak zbledi, pred njo se stresa,
Hujše kakor trinog vlada,
Pa je vendar brez telesa.

(Odgonetka in imena rešilec v prihodnjem listu.)

Pregovori, izreki in pametnice.

(Zapisał A. K. Sezún-ov.)

25. Veliko je besedi, v katerih občutkov ni.
26. V gnjilobi ne iščimo zdravega sadja.
27. Z nezmernostjo pride bolezen in strast.

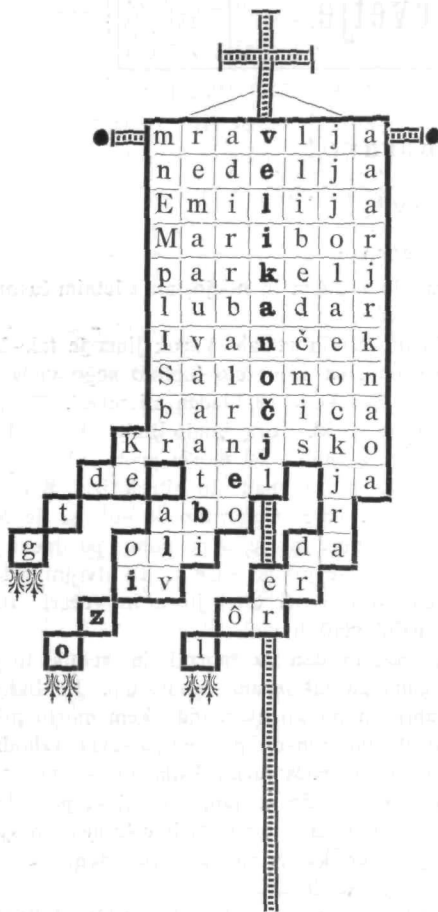
28. Strast prinese navadno propast.
29. Nad siromakom se lahko pregrešimo;
Pa se nad bogatinom poskusimo!
30. Lažje stot z potrpežljivostjo, kakor pol
stota z nevoljo.
31. Pravo veselje je toliko vredno kot pravo
zdravje.
32. Preobilo jih je že mnogo ugonobilo.
33. Dobro išči, pa slabo pričakuj!
34. Slab človek več slabega vidi nego dobrega.
35. Čednosti imajo korenine, sreča jih pa
nima.
36. Vsak prenašaj voljno svoj križ,
Sicer ne prideš v paradíž!
37. Mnogo je ljudij, ki živé brez podpore,
Človek brez človeka pa res ne more.

(Dalje prih.)

Rešitev naloge v 4. številki:

Velikanoč je blizo.

Prav so jo rešili: Ponikvar Jan., Merčun Ant., gimnazijca v Ljubljani; Hraševec Bogumil, dijak v Celju; Gorjak Vekoslava, Sirca Milka, Kmecl Mar., Pečar Dragica, v zavodu č.č. šolskih sester v Mariboru; Križanič Fr. in Marija pri svetem Križu blizu Ljutomeru (prelepa hvala za ljubko voščilo!); Ušeničnik Gizela, učenka IV. razr. pri č.č. uršulinkah v Ljubljani; Lavrič Slava, kozol Marija, Kocuvan Mar., gojenke pri č.č. šolskih sestrah v Mariboru; Pirč Ciril in Stana v Ljubljani; Hartman Kristina in Robert v Vel. Laščah; Milavec Pepica, Medica Angela, Hraštnig Linčič in Zenovič Ema, goj. č.č. šolskih sester v Mariboru; Modrijan Sofija, učiteljica v Črnem Vrhu; Jandl Slavka, Ježovnik Zvonimira, Stegenšek Anica, Tribnik Ljubica, učit. kand. v Mariboru; Skrinjar Milan, učenec V. razreda v Trstu; Zupančič Janko, učitelj v Kolvratu; Praprotnik Nežka, Rössner Malika in Rovšnik Ivanka, učenke III. r. v Braslovčah; Brumen Mar., Kapun Kozal., Piblar Ter., Repič Irma, učenke IV. r. Franca Jožefove deželne šole v Ljutomeru; Salberger Adolf, drugošolec v Kranju; Rojnik Mica in Jožek, Jarc Minka, učenci II. r. v Braslovčah; Koprivšek Tomaž, organist v Št. Ožbaldu pri Trojanah; Pogačar France, učenec IV. razr. v Celju; Ban Ana, Ašič Mar., Zupan Mar., Pirnar Jožefa, Skrbec Mar., Šket Marijana, Kunej Ana, Vuk Terezija, učenke v Podsredi; Šlamberger Inka in Nuška, učen. v Ljutomeru; Hubad Serafina,

učenka II. razr. v Kranju; Fajdiga Pepca, Adamič Marička, Črne Zvezdana, Vindišer Vekoslava, Zupančič Mara, Buh Pavla, Furlan Mar., učenke III. razr. mešč. šole v Ljubljani; Kragl Viktor, dijak v Trzinu; Gregore Fr., učenec IV. razr. v Novem mestu; Čancač Jul. in Franca, deklici pri sv. Juriju ob Taboru; Zupanc Zmagoslav in Sajovic Jožko, tretješolca v Kranju; Milavec Mici in Fani, Partner Dragotina, Klemenec Marija, učenke III. razr. v Planini; Šketa Rezika, Rojnik Rezika, Miklavžina Jožefka, Prislanc Ivanka, Dobnik Mica in Budl Jožefka, učenke III. razr. v Braslovčah; Karba Milka, Pihler Jožefina, učenki Franc Jožefove šole v Ljutomeru; Kalin Minka, učenka v Kostanjevici; Suhač Ana, učenka V. razreda, Suhač Matej in Anton, učenca v Celju; Klemenčič Janez, Čadež Luka, Dolencec Janez, Jelencec Celestin, Kosmač Viktor, Sprajcar Peter, Hacin Janez, Mežik Martin, drugošolci v Kranju; Tršar Mici, Primožič Marjetka in Zadnik Jerica, Juvančič Marija, učenke III. razr. v Planini; Malenšek J., učenec v Celju; Wohinz Janko in Berta v Kresnach; Golmajer Fr., Kajan Val., Erjavec Ant., Orehek Iv., Mihalek Otmar, Kocjan Anton, Oblak Valentin, Bibnič Mih., prvšolci v Kranju; Pavlina Busova, učit. kandid. v Ljubljani; Ponikvar Ang., Vilhar Frančiška, Ivančič Anka, Kalin Julka, Zupančič Urška, Sartory Hermina, Jančar Marija, Bisjak Jerica, Strauss Matilda, Rakovec Antonija, Frontar Marija, gojenke Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani; Hrga Mat., Ivanuša Anton, Lah Ivanček, Zorjan Ivan, Babič Lizika, Kuharič Katra, Lesničar Marijana, Majcen Jožefina, Munda Lizika, Podgorelec Mica ml., učenci in učenke na Humu pri Ormožu; Flere Emil, učenec IV. razreda na vadnici v Ljubljani; Petovar Angela, učenka III. razreda v Ormožu; Pančuh Miroslav v Spodnji Idriji.

Nove knjige in listi.

1. *Pomladni Glasi* posvečeni slovenski mladini. S štirimi slikami. Uredil in založil Jan. Ev. Zoré. V Ljubljani. Tiskala Katol. Tiskarna. 1898. — Že osmo leto so vrli gospodje ljubljanski bogoslovci s prelepimi piruhi razveselili slovensko mladino in nje vzgojitelje. Že to je veliko vredno, če smemo o kaki knjigi reči, da nima kar nič slabega ali pohujšljivega, ter se sme brez skrbi v roke dati komurkoli; a „Pomladni Glasi“ so nam vse kaj več, podali so nam raznovrstne mikavne in res blažilne tvarine v vezani in nevezani besedi. Življenje svetega Stanislava, ljubljenca mladine, je jako spretno sestavljeno za male čitatelje; življenje sv. Germane pa je mikavno po novi obliki, kot detinska igrice v gladkih verzih; vse drugo je, ali bolj resne ali vesele vsebine, dobro, po nekaj celo izborno mladinsko berilo. Cena: broš. 30 kr., kart. 40 kr., lično 75 kr.

2. *Pole s podobami za šolo in dom*. Izdala družba za razmnoževalno umetnost na Dunaju. Šolskim oblastvom priporočilo ces. kralj. ministerstvo za bogočastje in nauk. — Omenjena družba namerava izdati kakih 500 pol raznovrstne vsebine: za svetopisemsko zgodovino, pripovedke, legende in bajke, zgodovino in zemljepisje, ljudsko življenje, živali itd. Dosedaj je izšlo 25 pol, na čelu je prav lepa slika Njegovoga Velikanstva cesarja Franca Jožefa I. — Cena je jako nizka: pola s črnim tiskom 5 kr., z barvanim pa 10 kr. — Te podobe bodo tembolj koristne, ker imajo na drugi strani tudi primeren opis tega, kar spredaj kaže podoba.

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 2 glđ. 60 kr., za pol leta 1 glđ. 30 kr. — Uredništvo in upravnništvo sv. Petra cesta št. 76, v Ljubljani.

Izdaje društvo „Prilavniški dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.